

Snaga i volja da se ide naprijed

J.A.G. Ja sam zauvijek zahvalan svetom Josemariji na njegovoj intervenciji i njegovoj prisutnosti u svim tjeskobnim i beznadnim situacijama moga života.

25.10.2012.

Imam prijatelja osamnaest godina kojega volim kao brata. Nedavno je obolio od akutnog pankreatitisa zbog komplikacije prilikom transplantacije bubrega koju je imao prije sedam godina. Njegova situacija

je bila loša i bojao sam se za njegov život jer je to bio drugi put da se nalazi u životnoj opasnosti. Prestao se nadati životu. Bio sam uznemiren da ga vidim tako obeshrabrenog i tako svladanog depresijom da uopće nije brinuo za obitelj (ima dvije malene djevojčice). Kada sam ga posjetio u bolnici našao sam ga kako spava te sam počeo molitvu sv. Josemariji da se zauzme za njega i da mu da snage i volje da nastavi dalje. Molio sam svetog Josemariju da mu izbije iz glave tu ideju da bi bilo bolje da je mrtav i iznad svega da povрати njegovo zdravlje.

Proveo je nekoliko dana u bolnici. Imao je operaciju uklanjanja kamenca iz žučnog mjehura i usprkos svojem vrlo neizvjesnom zdravstvenom stanju prošao je kroz operaciju vrlo dobro, zahvaljujući molitvama brojnih ljudi. Sada je pred ponovnim odlaskom na posao. Prošlo je više od mjesec dana velike

napetosti i briga za njegovu obitelj i prijatelje koji ga jako vole, ali ja znam da je sveti Josemarija čuo moje molitve za ozdravljenje osobe koja je veliki prijatelj i jako dobar čovjek.

Za vrijeme dok je moj prijatelj bio bolestan, moja je majka imala moždani udar sa posljedičnom paralizom desne ruke i noge. Također joj je bio pogođen i centar za govor. Nije mogla jesti i bila je psihički jako loše jer je uvijek bila vrlo aktivna osoba. Kada smo bili u ambulanti, gledajući je takvu, molio sam se snažno svetom Josemariji da joj pomogne vratiti zdravlje i iznad svega njezinu mobilnost. Znao sam da bi inače samo ležala i umrla. Provela je tjedan dana u bolnici i kada je puštena bila je jako utučena i bez volje za životom. Jednoga dana, u suzama mi je rekla "Ne znam zašto me je Bog ostavio živu u ovakvom stanju, bilo bi bolje da sam umrla, jer ne želim ovisiti ni o kome." Ti su dani

bili jako teški jer dugi niz godina nisam imao dobar odnos s njom, a bio sam jedino njezino dijete koje je živjelo u istom gradu kao i ona (imam jednu sestru i jednog brata), tako da sam bio jedini koji se mogao brinuti za nju. Molio sam se za nju i rekao sam Gospodinu "Moj Isuse, daj mi strpljenja da podnesem cijeli taj teret jer ne samo da moram pomagati njoj, nego se moram i brinuti za svoju kuću, svoje kćeri, posao i sebe samoga." Postajao sam depresivan jer sam osjećao da to što nam se događa nije fer. Bio sam ljut na Boga i rekao sam svetom Josemariji "Oče, zašto mi ne pomažeš?!" Povrh svega imao sam užasnu bol u desnoj ruci i ramenu koja me je dovodila do ruba plača, ali sam nastavio moliti za strpljenje i želju da nastavim pomagati.

Prošlo je mjesec dana od majčinog moždanog udara i nakon mojih molitvi svetom Josemariji ona sada

može hodati bez pomoći. Polako, ali se može sama brinuti za sebe. Može se oprati i najvažnije od svega, može si sama kuhati. Mora koristiti svoju lijevu ruku i vrlo malo desnu koju još uvijek ne može micati. Može puno bolje govoriti i prevladava depresiju uzrokovanu ovom situacijom. Ja sam zauvijek zahvalan svetom Josemariji na njegovoj intervenciji i njegovoj prisutnosti u svim tjeskobnim i beznadnim situacijama moga života. Molim mu se svakoga dana da se odnos moje majke i mene nastavi poboljšavati. Ne želim da ona jednoga dana umre, a ja ostanem s lošim osjećajem.
